

Лісове свято

Наталя Забіла

Якось вранці погуляти
Вийшли в поле малюки.
Глядь: санчата-гринджолята
На горбочку край ріки!

— От так забавка чудова
Наготовлена для нас!—
Ззаду вмить сідає Вова,
А попереду Тарас.

І мала сестричка Майя
Примостилась до ладу:
Посередині сідає,
Щоб не впасти на ходу.

Нумо в путь!.. І от щодуху
Гринджолята мчать униз.
Кропива стоїть стіною,
Та мороз щипа за ніс.

І ріка, й горбок позаду —
Не спиняються санки!
Вже за млою снігопаду
Видно ліс віддалеки.

І з низинки та в низинку,
Крізь замети снігові,
Повз засніжені ялинки
Мчать санки немов живі!

От і ліс! Стоять мовчазно
В білих шатах дерева
І навколо — блиск алмазний,
Сон і тиша зимова.

А санчата — попід віти
Та й по лісі — навростець!

— Що за диво?— кажуть діти.—
І чи скоро вже кінець!?

Ще пробігли трохи далі,
І санки спинились вмиць.
Глядь: ялинка, наче в залі,
Серед галяви стоїть!

Вся в прикрасах, у намисті
Блискотить ялинка ця.
Сяє зірка промениста
На верхівці деревця.

А навкруг — звіряток зграйки:
Тут і білочки, й зайці,
Сіропинки, побігайки,
Оленятка-стрибунці.

І ведмедик — бурий пелех,
І на соснах угорі
Цілий гурт пташок веселих —
Горобці та снігурі.

Як побачили зайчата
Вкрай здивованих дітей,
Зразу кинулись стрічати
І припрошувать гостей:

— Просим, просимо ласкаво!
Ми вас ждали цілий день.
Нам без вас тут нецікаво:
Ми ж не знаємо пісень!

Вчіть скоріше нас співати
Гарну пісеньку легку,
Що співають всі малята
У дитячому садку!

Завели тут пісню дзвінко
Майя, Вова і Тарас
Та й пішли навкруг ялинки

У веселий перепляс.

А звірята всі — за ними!
І таке розпочалось,
Що, йдучи по лісі мимо,
Зупинивсь рогатий лось.

Зупинився, подивився
Тишком-нишком з-за сосни:
"Ох, і я б повеселився,
Та злякаються ж вони!"

В дружнім колі, в спільнім хорі
Сміх та галас на весь ліс.
А тим часом перші зорі
В синім небі зайнялись.

— Мабуть, годі вже гуляти! —
Раптом вигукнув Тарас.—
Хай чудесні ґринджолята
Відвезуть додому нас!

Залунали крики, звісно,
Збились всі навкруг дітей.
Кожна лапка щиро тисне
Руку кожному з гостей.

Розступилось дружне коло,
Звився сніг з-під полозків,
І помчали знов ґринджоли
Швидше вітру малюків —

Крізь замети величезні,
Через поле, у село,
До воріт примчали — й щезли,
Мов нічого п не було!..

Полягали діти спатки
На перинку пухову,
І зосталась тільки згадка
Про ялинку лісову.